

Joels Bog og den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke – Nummer ti

Jeff Pippenger

2025-12-14

Tallet ti

Vi behandler en del af Esajas' syn, som begynder i kapitel syv og fortsætter til slutningen af kapitel tolv. Vi gør dette, fordi Herren i 1850 »rakte sin hånd ud for anden gang for at samle« sit restfolk. Vi fastlægger vejmærkerne fra 1844 til 1863. »1850« og den anden samling er et af disse vejmærker.

Når først Esajas' syn begynder i kapitel syv, vers et, skal enhver gang et udtryk svarende til „på den dag“ forekommer som en henvisning, indplaceres i den fastlagte profetiske sammenhæng i kapitel syv. En nøgle til ret at udlægge synet er at forstå, at profetien virker efter principperne om gentagelse og udvidelse, og denne regel er virksom i synet.

De forskellige profetiske sandheder, som identificeres i Esajas' syn, begyndende i kapitel seks, skal tilgås ud fra det perspektiv, at Esajas „først og fremmest“ repræsenterer en sjæl, der ved 9/11 er blevet salvet til at forkynde, at den sildige regn er kommet. I denne helligede sammenhæng illustrerer Esajas' kapitel syv netop den frygt, som blev fremstillet ved profeten i kapitel seks, da han stillede spørgsmålet om, „hvor længe“ han ville være nødt til at give budskabet om 9/11 til en frafalden menighed, som „havde øjne, men nægtede at se, og ører, men nægtede at høre“?

I synet er den ugudelige og tåbelige konge Akaz symbolet på en laodikeer, som ikke vil modtage advarslen i den sildige regns budskab, sådan som det fremføres af vægterne, der konfronterer den ugudelige og tåbelige Akaz, repræsenteret ved Esajas og hans sønner.

9/11 indtraf i Daniels ellefte kapitel, vers fyrre, i den profetiske historie; når Esajas derfor placeres ved 9/11 i kapitel seks, er han profetisk placeret inden for Daniels ellefte kapitel, vers fyrre, men endnu mere betydningsfuldt er han placeret inden for »vers fyrres skjulte historie«. Vers fyrres skjulte historie begyndte, da verset blev opfyldt i 1989 med Sovjetunionens sammenbrud. Fra 1989 og frem til søndagsloven i vers enogfyrre er der »vers fyrres skjulte historie«, som bliver åbnet af Løven af Judas stamme i netop denne »skjulte historie«. Det, dette påviser i vores betragtning af Esajas som en budbringer om den sene regn efter 9/11, er, at én del af den sene regns budskab, som Esajas forkynder, er — Daniels ellefte kapitel, vers enogfyrre til femogfyrre.

Idet Esajas profetisk står ved 9/11, fremfører han i kapitel ti en advarsel om, at den allernæste begivenhed, der skal indtræffe, er det „ugudelige dekret“, som er søndagsloven, og som er fremstillet i vers enogfyrre i Daniel elleve. Esajas' fremstilling af budskabet om silde regn er indlejret i den „skjulte historie“ i vers fyrre efter 9/11. Opfyldelsen af vers fyrre i 1989 placerer Esajas efter 1989, ved 9/11, hvor han salves med glød fra alteret. Esajas repræsenterer et sendebud, hvis budskab omfatter de sidste seks vers i Daniel elleve.

Esajas erklærer direkte, at han og hans børn er til tegn og undere. I kapitel syv, vers tre, befinder Esajas og hans søn sig ved ledningen fra den øvre dam på vejen ved blegemarken. Esajas frembærer budskabet om den sene regn, som han blev salvet til at forkynde i kapitel seks, og han står ved tre symboler på den sene regn såvel som sammen med sit barn Shearjashub. Ledningen fra den øvre dam er en profetisk hentydning til de to rør fyldt med den gyldne olie, som Zakarias identificerer, og som søster White så ofte kommenterer på; de identificerer det budskab, der kommer fra ledningen fra den øvre dam, i budskabet om den sene regn.

Esajas vandleddning forbindes med Zakarias' to rør, og Ellen Whites kommentar knytter Zakarias sammen med lignelsen om de ti jomfruer. Esajas ydmyges til støvet i kapitel seks, når han ser Herrens herlighed. Han indvilliger i at bære det budskab, som fremstilles i vers tre, som det budskab, der oplyser jorden med Guds herlighed. Og han renses med et kul fra alteret og står derpå ved den dam, som er dannet af vandet fra den øvre dam. I kapitel otteogtyve definerer Esajas senregnsbudskabet som »linje på linje«, og i vers tre repræsenterer den øvre dam flere profetiske linjer.

Esajas, som repræsenterer en sjæl ved 9/11, ville kun stå der, hvor den gyldne olie strømmer ned fra den øvre dam, hvis den sjæl havde spurgt efter den gode vej, som fører til Jeremias' gamle sti, hvilken er Esajas' „højvej (sti) ved valkerens mark“, hvor Jeremias' „hvile“ findes. Esajas' budskab om den sildige regn er ikke alene baseret på linjen om de ti jomfruer, Zakarias' linje om de to gyldne rør, Jeremias' linje om den gamle sti, og Esajas står også ved „valkerens mark“, hvor Pagtens Budbærer renser og lutrer Levis sønner som sølv og guld.

Det er en meget let profetisk opgave at føre andre linjer ind i vers tre i kapitel syv. Zakarias' olie og de ti jomfruer forbindes med Jakobs stige og de to første vers i Åbenbaringen, for de omhandler alle kommunikationsprocessen mellem Gud og mennesket. Jeremias' gamle sti indbefatter den „vægter“, som støder i basunen, men som den ugudelige og tåbelige konge Akaz nægter at høre. Denne basun drager alle profetiens basuner såvel som de profetiske vægtere ind på Esajas' „hovedvej“, hvor Esajas og hans søn står for at overbringe et budskab til lederen af Laodikea.

Esajas og hans søn Shearjashub, hvis navn betyder »en rest skal vende tilbage«, står sammen, og de illustrerer forkyndelsen af den sidste regns budskab, som ankom ved 9/11. De går for at møde den ugudelige kong Akaz, og som far og søn udgør de et symbol på alfa og omega, den grundlæggende regel i »linje på linje«-metodologien. »Linje på linje« er den regel, som blev forbilledliggjort ved milleritternes »dag/år«-princip.

Den 11. august 1840 blev en islam-profeti om det andet ve i Åbenbaringen kapitel ni opfyldt, og Milleritternes „dag/år“-princip blev bekræftet, hvorved Millers forudsigelse om 1843, som byggede på dag/år-princippet, blev stadfæstet. Den 11. september 2001 blev en islam-profeti om det tredje ve i Åbenbaringen kapitel ni, ti og elleve opfyldt, og princippet om alfa (11-8-1840) og omega (9/11) blev bekræftet, idet den mægtige engel i Åbenbaringen atten steg ned, da New Yorks store bygninger styrtede sammen—ligesom den mægtige engel i Åbenbaringen ti var steget ned den 11. august 1840, da den alfa, som foregreb omega, blev opfyldt.

Ikke alene repræsenterer Esajas og hans søn hovedprincippet om „linje på linje“, men de repræsenterer også Elias-budskabet, som fremstiller et budskab, der skildres gennem forholdet mellem en fader og hans børn. Elias-budskabet, som forkyndes umiddelbart før Herrens store og frygtelige dag, identificerer et budskab, der kommer lige før begyndelsen på Guds eksekutive domme. Guds eksekutive domme udgør en periode, som er „Herrens store og frygtelige dag“. Denne periode begynder ved søndagsloven og fortsætter frem til de syv sidste plager. Perioden begynder med søndagsloven og ender med de syv sidste plager. Elias-budskabet er derfor forudsat på princippet om alfa og omega, sammenkoblet med advarslen om nådetidens forestående afslutning. Med Elias-budskabet følger også de forskellige profetiske linjer, som er baseret på Elias; for Elias repræsenterede ifølge Jesus Johannes Døberen, og både Elias og Johannes repræsenterede ifølge søster White William Miller, og tilsammen repræsenterer Elias og Johannes Døberen både de hundrede og fireogfyrre tusinde (Elias) og den store skare i Åbenbaringen syv (Johannes).

Esajas og hans søn står ved de gamle stier, som er grundvoldene, og de modtager den gyldne olie; for de er vise jomfruer, som gennemgår valkerens renselsesproces, der blev opfyldt den 22. oktober 1844, som et forbillede på søndagsloven. Esajas og resten, som vender tilbage, (for det er betydningen af hans søn Shearjashubs navn), repræsenterer den rest, som „vender tilbage“ til de gamle stier ved 9/11. Forholdet mellem fader og rest, som også er forholdet mellem alfa og omega, og som også er Elias-forholdet om „fædrenes og børnenes hjerter“, identificerer, at Fader Miller og hans forhold til en restbevægelse under den første engels budskab var Filadelfias alfa-bevægelse. I alfa-bevægelsen blev Fader Miller identificeret som Elias og Johannes Døberen, som Jesus identificerede som budbringeren, der beredte vejen for Pagtens Budbringer. Alle disse profetiske opfyldelser i den første og anden engels alfa-historie gentages i den tredje engels omegahistorie.

Der er vigtigere kendsgerninger vedrørende Esajas' illustration i synet, men her påviser vi blot, at Esajas specifikt identificerer de forskellige sandheder, som udgør kernen i den sildige regns 9/11-budskab. Alle disse linjer, som vi netop har drøftet, og naturligvis mange flere, findes i vers tre i kapitel syv.

I vers otte intensiveres den profetiske sandhed, idet den identificerer nøglen, som oplåser „vers fyrrer skjulte historie“, og forbløffende nok identificeres denne nøgle i selvsamme vers, hvor begyndelsen på begge 2520-årige tidsprofetier er markeret.

For Syriens hoved er Damaskus, og Damaskus' hoved er Rezin; og inden femogtresindstyve år skal Efraim være knust, så det ikke mere er et folk. Og Efraims hoved er Samaria, og Samarias hoved er Remaljas søn.

Hvis I ikke vil tro, skal I sandelig ikke blive stående. Esajas 7:8, 9.

Esajas fremstilling af senregnsbudskabet omfatter Moses' „syv gange“, for femogtresårsprofetien i vers otte fastlægger udgangspunktet for både Israels nordlige og sydlige riges adspredelse på 2520 år. I selvsamme vers findes nøglen, som åbner de tre profetiske linjer i Daniel elleve, vers fyrrer, om Sovjetunionens sammenbrud i 1989, sammen med vers ti i Daniel elleve, såvel som vers otte i Esajas otte. Med disse tre linjer (Esajas 8,8; Daniel 11,10.40). Nøglen er „hovederne“ i vers otte og

ni. Når nøglen til „hovederne“ anvendes på disse tre parallelle vers, oplåses døren til historien om krigen i Ukraine og den snart kommende tredje verdenskrig. Når denne profetiske dør oplåses, ses vers elleve til seksten i Daniel elleve dernæst som en parallel historie til vers fyrre i Daniel elleve efter Sovjetunionens sammenbrud i 1989. Oplåsningen af „vers fyrres skjulte historie“ er en sandhed, som er en af de få udvalgte sandheder, der identificeres som værende afseglet i forbindelse med afseglingen af Jesu Kristi Åbenbaring umiddelbart før nådetiden afsluttes.

Kapitel otte i Esajas begynder i vers et med ordet: »Fremdeles«, hvilket angiver, at kapitel otte skal gå oven på kapitel syv. Ud over at det første ord er »fremdeles«, er kapitel otte, vers tre, knyttet sammen med vers tre i kapitel syv som et andet vidne om, at de to kapitler skal anvendes linje på linje. Begge vers »tre« identificerer en af Esajas' sønner, hvis navne begge taler til det profetiske budskab i beretningen. Shearjashub betyder »en rest skal vende tilbage«, og Mahershalalhashbaz betyder »hurtig til byttet«. Shearjashub nævnes først, dernæst Mahershalalhashbaz (hvilket er det længste navn i Bibelen). Alfa, repræsenteret ved »1«, er mindre, og i dette tilfælde endog identificeret som en »rest«, og omega, repræsenteret ved »22«, er større og repræsenteres ved det største navn i Bibelen, samtidig med at det symboliserer søndagslovens hastige bevægelser.

Alfa-levningen, repræsenteret ved Shearjashub, er sammen med sin fader Esajas i vers tre. Sammen er de en alfa og en omega, og de står på et sted, som er sammensat af tre særskilte henvisninger til silde-regnen.

Da sagde Herren til Esajas: Gå nu ud for at møde Akaz, du og din søn Shear-Jashub, ved enden af ledningen fra den øvre dam på vejen til valkerens mark. Esajas 7:3.

Esajas er et symbol på de hundrede fireogfyrre tusind, og ved at repræsentere kaldet fra 11. september repræsenterer Esajas også kaldet fra juli 2023. Ved 11. september er Esajas en laodikeer, repræsenteret ved Jakob, bedrageren, som skulle tage Esaus førstefødselsret, idet adventismen udspys af Herrens mund, og i 2023 repræsenterer Esajas Israel, sejrherren. Esajas repræsenterer en, som frembar Guds budskab, som vækkes til erkendelsen af, at han er en laodikeer, og som derpå ved et glødende kul renses til at blive en filadelfier.

„Esajas havde et vidunderligt syn af Guds herlighed. Han så åbenbarelsen af Guds kraft, og efter at have skuet Hans majestæt kom der et budskab til ham om at gå og udføre et bestemt arbejde. Han følte sig aldeles uværdig til arbejdet. Hvad fik ham til at anse sig selv for uværdig? Tænkte han sig selv uværdig, før han havde fået et syn af Guds herlighed? — Nej; han forestillede sig, at han stod i en retfærdig tilstand for Gud; men da hærskarers Herres herlighed blev åbenbaret for ham, da han skuede Guds uudsigelige majestæt, sagde han: 'Ve mig, det er ude med mig; thi jeg er en mand med urene læber, og jeg bor midt iblandt et folk med urene læber; for mine øjne har set Kongen, hærskarers Herre. Da fløj en af seraferne hen til mig; i sin hånd havde han et glødende kul, som han med tangen havde taget fra alteret, og han rørte ved min mund og sagde: Se, dette har rørt ved dine læber; din misgerning er taget bort, og din synd er sonet.' Dette er det værk, som vi hver især har behov for at få udført for os. Vi ønsker, at det glødende kul fra alteret skal lægges på vore læber. Vi ønsker at høre ordet blive talt: 'Din misgerning er taget bort, og din synd er sonet'“ Review and Herald, 4. juni 1889.

Hvor længe i Esajas, kapitel seks, er et symbol på 11. september frem til søndagsloven, og kapitel seks er en fremstilling af 11. september. Kapitel syv til ni fremstiller det budskab, som Esajas gav til Judas frafaldne lederskab, og den illustration, der finder sted i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, når Efraims drankere snubler. I det samme syn beretter Esajas:

Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Esajas 8,18.

Esajas og hans børn er tegn inden for de gåder, der findes i kapitel syv til ni. Kapitel syv til ni udgør hele synets referencepunkt med hensyn til enhver henvisning til „hin dag“ eller „den tid“. Vers atten fastslår, at Esajas og hans sønner er tegn, og de vers, der omgiver vers atten, angiver det tidsrum, hvori tegnene skal erkendes.

Og mange iblandt dem skal snuble og falde og sønderbrydes og fanges i snaren og tages til fange. Bind vidnesbyrdet sammen, forsegl loven blandt mine disciple. Og jeg vil bide på Herren, som skjuler sit ansigt for Jakobs hus, og jeg vil sætte mit håb til ham.

Se, jeg og de børn, som Herren har givet mig, er til tegn og til undere i Israel fra Hærskarers Herre, som bor på Zions bjerg. Esajas 8:15–18.

De, som „bier på Herren“, er repræsenteret ved Esajas og hans to sønner. De er dem, for hvem Herren havde skjult „sit ansigt“, hvilket er en egenskab hos dem, der efter juli 2023 vågner op til kravene i bønner i Tredje Mosebog 26. De vågner op til den kendsgerning, at deres bekendelse må indbefatte, at Herren havde handlet imod dem, hvilket vil sige, at han skjulte sit ansigt for dem.

At »forsegle vidnesbyrdet, forsegle loven« er beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind, som sættes i kontrast til »de mange«. »De mange« er kaldede, men få er udvalgte. De mange sættes i kontrast til Esajas og hans to sønner, som repræsenterer de få. »De mange« er de fem dårlige jomfruer, og af denne grund sker fem ting med dem: de »snubler og falder og sønderslås og fanges i snaren og tages til fange«. De snubler, fordi de har forkastet budskabet om den sildige regn.

Thi med stammende læber og med en anden tunge vil han tale til dette folk. Til hvem han sagde: Dette er hvilen, hvormed I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvæelsen; men de ville ikke høre. Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt og der lidt; for at de skulle gå og falde bagover og sønderbrydes og blive fanget i snaren og tages til fange. Esajas 28:11–13.

I beseglingstiden i kapitel otte beskriver Esajas de ugudeliges fald, forbilledliggjort ved Akaz, og han identificerer den samme gruppe i vers tretten i kapitel otteogtyve. Grunden til, at de „falder“, er, at de forkaster den sildige regns budskab, som for dem var „linje på linje“ og blev fremført af dem, der fremstilles som havende stammende læber. De ordkløvende jøder på pinsefestens dag anklagede disciplene for at være berusede, for de kunne ikke forstå budskabet. I deres sind blev det fremført med stammende læber.

I vers tre i kapitel syv er Esajas den profetiske alfa i forhold til sin søn Shearjashub, som til gengæld er omega i forhold til sin fader, men også alfa i forhold til sin broder. Som repræsentanter for Alfa og Omega står de dér, hvor de to gyldne rør fra den himmelske helligdom danner en dam,

lige ved landevejen på Jeremias' gamle sti i marken, hvor linned bliver forvandlet fra pletter til rent hvidt, idet pagtens Engel renser Levis sønner såvel som Esajas og Shearjashub. Da han først er der, forelægger han den ugudelige og tåbelige kong Akaz budskabet om Moses' gamle sti i Tredje Mosebog seksogtyves "syv gange", hvilket i det samme vers fastslår, at et "hoved" er en konge eller kongens rige eller en riges hovedstad.

Den nøgle åbner lyset i Guds Ord, således at den ukrainske krig, som begyndte i 2014, kunne ses som et emne i Bibelens profeti, der fremstilles som foregående i beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind og i historien om de sidste tre præsidenter i De Forenede Stater. Budskabet om den sildige regn fremstilles af Esajas i kapitel ti og elleve, og det beskriver den indre og ydre historie i de sidste seks vers af Daniel elleve. Det første vers, vers fyrre, illustreres af Esajas i kapitel seks til ni, og derpå fremlægges i kapitel ti og elleve det budskabs indre og ydre historie, som blev åbnet i 1989. Ethvert væsentligt element i budskabet om den sildige regn er fremstillet i synet.

De sidste vers i kapitel ti identificerer den samme profetiske historie, som de sidste vers i kapitel elleve fremstiller. Kapitel ti er det ydre, og kapitel elleve er det indre. I Johannes' Åbenbaring er de syv menigheder det indre, og seglene er det ydre. I de sidste vers i kapitel ti løfter pavemagten sin hånd mod Jerusalem i et parallelt afsnit til, at pavemagten går sin ende i møde uden nogen til at hjælpe i vers femogfyrre i Daniel elleve.

Endnu samme dag skal han standse ved Nob; han skal ryste sin hånd mod bjerget, Zions datters bjerg, Jerusalems høj. Se, Herren, Hærskarers Herre, skal hugge grenene af med rædsel; de høje af vækst skal fældes, og de hovmodige skal ydmyges. Og han skal hugge skovens krat ned med jern, og Libanon skal falde ved en mægtig. Esajas 10:32–34.

Slutningen af kapitel ti er afslutningen på menneskets nådetid, og det er dér, slutningen af Daniel elleve også ender.

Og han skal opslå sit palads' telte mellem havene på det herlige hellige bjerg; men han skal komme til sin ende, og ingen skal hjælpe ham. Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står de af dit folks børn bi; og der skal komme en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden der blev et folk, lige indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver som findes indskrevet i bogen. Daniel 11:45; 12:1.

Kapitel ti begynder i vers ét med det „uretfærdige påbud“, som søster White identificerer som søndagsloven.

Ve dem, som udsteder uretfærdige forordninger, og som nedskriver den møje, de har foreskrevet. Esajas 10:1.

Kapitel ti begynder ved søndagsloven, hvilket svarer til vers enogfyrre i Daniels bog, kapitel elleve, og det ender med en parallel til Mikaels fremtræden i historien om vers femogfyrre i Daniel 11.

„En afgudssabbat er blevet opstillet, ligesom det gyldne billede blev opstillet på Duras slette. Og ligesom Nebukadnesar, Babylons konge, udstedte en befaling om, at alle, som ikke ville

bøje sig ned og tilbede dette billede, skulle dræbes, således vil der blive udstedt en kundgørelse om, at alle, som ikke vil vise søndagsinstitutionen ærefrygt, skal straffes med fængsel og død. Således bliver Herrens sabbat trådt under fode. Men Herren har erklæret: 'Ve dem, som udsteder uretfærdige forordninger, og som nedskriver den møje, de har foreskrevet' [Esajas 10:1]. [Zefanias 1:14–18; 2:1–3, citeret.]” Manuscript Releases, bind 14, 91.

I Åbenbaringen kapitel elleves „store jordskælv“, der repræsenterer søndagsloven i vers tretten, findes der tre symboler på islam, som er forbundet med det „jordskælv“, der ryster jorddyret i Åbenbaringen tretten, når det taler som en drage. I Esajas kapitel ti fremstilles søndagsloven som en „uretfærdig forordning“, over hvilken der udtales et „ve“. I Åbenbaringen kapitel elleves „store jordskælv“ fra vers tretten og frem til vers atten identificeres islam i det tredje ve med fire symboler på islam og med det slag, det retter mod De Forenede Stater ved søndagsloven; „Og i samme stund kom der et stort jordskælv,“ og „det andet ve er forbi; se, det tredje ve kommer snart. Og den syvende engel basunede“ „og folkeslagene vrededes.“

Kapitel ti fremstiller den pavelige magt fra vers enogfyrre i Daniel elleve og frem til vers femogfyrre, hvor pavedømmet går til sin ende. Vers fyrre er ikke en del af beretningen i kapitel ti, for Esajas skildrer vers fyrres »skjulte historie«, når budskabet om den sildige regn frembæres for en frafalden kirke repræsenteret ved Akaz. Afslutningen på kapitel elleve viser udfrielsen fra den pavelige magt i den samme historie.

Og Herren skal fuldstændig tilintetgøre den egyptiske havbugt; og med sin vældige vind skal han svinge sin hånd over floden og slå den i syv strømme og lade mennesker gå tørfodet over. Og der skal være en alfarvej for resten af hans folk, som skal være tilbage, fra Assyrien, ligesom det var for Israel på den dag, da det drog op fra Ægyptens land. Esajas 11:15, 16.

Esajas kapitel ti er det ydre, og kapitel elleve er det indre af den samme historie. Paralleller mellem det ydre og det indre findes i overflod i Guds Ord, og disse to parallelle kapitler repræsenterer den tredje engels advarsel, sådan som den fremstilles af Esajas. Den tredje engels advarsel er gennem inspiration blevet sammenfattet på mange måder, men en meget hjælpsom opdeling af den tredje engels advarsel er, at den repræsenterer begivenhederne i forbindelse med nådetidens afslutning, og at den også understreger nødvendigheden af personlig forberedelse. Esajas ti er begivenhederne, og kapitel elleve er forberedelsen.

„Begivenhederne i forbindelse med prøvetidens afslutning og forberedelsesværket til trængselstiden fremstilles tydeligt. Men skarer har ikke større forståelse af disse vigtige sandheder, end hvis de aldrig var blevet åbenbaret. Satan våger for at borttage ethvert indtryk, som ville gøre dem vise til frelse, og trængselstiden vil finde dem uforberedte.

"Når Gud sender mennesker advarsler, der er så betydningsfulde, at de fremstilles som forkyndt af hellige engle, der flyver midt på himlen, kræver Han, at ethvert menneske, som er udrustet med fornuftsevner, giver agt på budskabet. De frygtelige domme, der forkyndes over tilbodelsen af dyret og dets billede (Åbenbaringen 14:9–11), burde lede alle til en flittig granskning af profetierne for at lære, hvad dyrets mærke er, og hvordan de skal undgå at modtage det. Men folkets store masser vender øret bort fra at høre sandheden og vender sig til

fabler. Apostlen Paulus erklærede med blikket rettet mod de sidste dage: 'For den tid skal komme, da de ikke skal tåle den sunde lære.' 2 Timotheus 4:3. Den tid er fuldt ud kommet. Mængderne ønsker ikke Bibelens sandhed, fordi den griber forstyrrende ind i det syndige, verdenselskende hjertes begær; og Satan skaffer de bedrag, som de elsker."

„Men Gud vil have et folk på jorden, som holder fast ved Bibelen, og Bibelen alene, som målestokken for alle læresætninger og grundlaget for alle reformer. Lærde mænds meninger, videnskabens slutninger, kirkemøders trosbekendelser eller afgørelser, lige så talrige og indbyrdes modstridende som de kirker, de repræsenterer, flertallets røst – ikke én eller alle disse bør betragtes som bevis for eller imod noget punkt i den religiøse tro. Før vi antager nogen læresætning eller forskrift, bør vi kræve et klart: ‘Så siger Herren’ til støtte for den.

„Satan bestræber sig uafladeligt på at henlede opmærksomheden på mennesket i Guds sted. Han får folk til at se hen til biskopper, til præster, til teologiske professorer som deres vejledere, i stedet for at ransage Skrifterne for selv at lære deres pligt at kende. Ved så at beherske disse ledes sind kan han påvirke skarerne efter sin vilje.“ The Great Controversy, 594, 595.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.